

arbejdstidsregler, som grundlæggende er konstrueret med uddannelsesformål for øje.

F.eks. bør speciallægerne ikke fortsætte med at være undergivet et system af tidsbegrænsede ansættelser – i princippet frem til pensionsalderen.

Derfor lægger regeringen afgørende vægt på, at sygehusmyndighederne hurtigst muligt tilvejebringer aftaler med lægerne om en faststillingsreform, hvor det endelige mål skal være, at færdiguddannede speciallæger inden for de givne normerings- og budgetmæssige rammer kan se frem til fast ansættelse.

Såfremt parterne ikke er nået frem til enighed om en faststillingsreform inden 15. september 1987 er regeringen indstillet på at gennemføre den nødvendige lovgivning med henblik på at få etableret en sådan ordning.

2. Det er også nødvendigt, at de nye læger der ansættes i sygehusvæsenet kan regne med, at deres uddannelse – både den praktisk-kliniske grunduddannelse og den videre uddannelse – foregår på en veltilrettelagt og effektiv måde.

Det vil navnlig være nyttigt, hvis den tid, det gennemsnitligt tager for den enkelte læge at gennemgå sin uddannelse, kan nedsættes væsentligt. Hertil kræves bl.a., at der er det nødvendige antal stillinger, som er *forbeholdt* disse uddannelsesformål.

3. Regeringen finder endvidere, at der er et stærkt behov for en skærpet opmærksomhed overfor, om det er nødvendigt at så stor en del af lægernes arbejde udføres som tilkalds- og overarbejdstimer, eller om man i videre omfang kunne udføre det som normaltjeneste.

Regeringen har særligt hæftet sig ved, at det fra lægeside har været understreget, at den eksisterende overskøst giver visse muligheder for at løse dette problem.

Regeringen henstiller til sygehusmyndighederne, at man tilrettelægger arbejdet sådan, at lægernes arbejdstid i videst muligt omfang bliver udført som normaltjeneste, herunder ved anvendelse af overenskomstens muligheder for 2- og 3-holdsskift.

Regeringen vil nedsætte et udvalg, hvor også parterne er repræsenteret, som skal beskæftige sig med de under pkt. 2 og 3 nævnte problemstillinger under forudsætning af en stillingsstruktur med et stort antal faste læger.

Udvalget skal tilvejebringe et grundlag for et veltilrettelagt og velfungerende uddannelsessystem og udvalget skal tage initiativer, der kan inspirere til nytænkning omkring arbejdstilret-

telæggelsen, bl.a. ved at erfaringer fra én afdeling eller ét sygehus bliver bearbejdet og kommunikeret til andre til inspiration for eksperimenter med en mere rationel arbejdstilrettelæggelse. Udvalget skal afgive rapport i oktober 1988.

Regeringen er klar over, at fremskridt på dette område vil kræve villighed fra både læger og sygehusmyndigheder til at bryde med vante forestillinger og rutiner, men det er nødvendigt, hvis dette irrationelle element skal fjernes.

4. Endelig er det regeringens opfattelse, at det nu er nødvendigt at standse den igangværende konflikt på sygehusene.

Det var med beklagelse, at regeringen konstaterede, at forhandlingerne mellem sygehusarbejdsgiverne og Foreningen af Yngre Læger trods forligsmandens mæglingsbestrebelse og de forhandlingsforsøg, der senere har været, ikke kunne føre til et resultat.

En længerevarende konflikt på sygehusene vil få alvorlige konsekvenser for patienterne og sygehusdriften. Særligt rammes patienter, der indkaldes til behandling fra sygehusafdelingernes ventelister. Behandlingen af disse patienter må, så længe arbejdsstandsningerne varer, udskydes yderligere. Konsekvensen heraf er uundgåeligt, at denne i forvejen udsatte patientgruppe får forøget deres usikkerhed og utryghed, og ofte smertefulde sygdomstilstande bliver forlænget.

Lovforslaget forlænger overenskomster mellem Finansministeriet, Amtsrådsforeningen i Danmark, Københavns kommune og Frederiksberg kommune på den ene side og Foreningen af Yngre Læger på den anden side om løn- og øvrige ansættelsesforhold for underordnede sygehuslæger m.fl.

Konflikten drejer sig som sagt ikke om lønforhold. Skalalønninger og tillæg reguleres svarende til reguleringerne på det offentlige AC-område. Dvs. at lægernes lønninger stiger med ca. 9 pct. i de kommende 2 år, hvortil kommer reguleringer som følge af lønudviklingen på det private arbejdsmarked samt en arbejdstidsnedsættelse til 37 timer i 1990.

I tilslutning hertil er det imidlertid nødvendigt at justere enkelte af overenskomsternes regler om arbejdstilrettelæggelse for at modvirke de indledningsvis omtalte uacceptable forhold.

Derfor foreslår regeringen, at der oprettes et paritetisk nævn med den opgave at afgøre disse spørgsmål. Hvis der ikke inden den 1. september 1987 opnås flertal i nævnet om alle spørgs-